

РЕШЕНИЕ

№ 909

гр. София , 27.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на двадесет и осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Нели Куцкова
Членове:	Яна Вълдобрева Мария Яначкова

при участието на секретаря Диана В. Аначкова
като разгледа докладваното от Мария Яначкова Въззивно гражданско дело
№ 20201000504228 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 487 от 17 януари 2020г. по гр. д. № 10574/2018г. на Софийски градски съд, I ГО, 4 състав, поправено с решение 4555 от 27 юли 2020г., съдът е осъдил „ДЗИ-Общо Застраховане“ ЕАД, да заплати на Ф. М. Н., действаща със съгласието на своята майка М. К. Н., сумата 42 000.00 /четирдесет и две хиляди/ лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди и сумата 3 068.10 /три хиляди шестдесет и осем, 0.1/ лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, настъпило на 12.11.2017г., на първокласен път I-4, при 25+130 км, където водачът М. Д. Ч. при управление на л.а. марка „Рено“, модел „Меган“, с рег. № *****, виновно нарушил ЗДвП, от което ищцата, като пътник на задна, лява седалка е получила тежки травматични увреждания, за което е съставен КП рег.№ 456р-9052/13.12.2017г. на РУП-Угърчин и образувано ДП № 351/2017г. на РУ Угърчин, чиято отговорност била застрахована при ответното дружество със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, с полица № BG/06/116003090795, валидна от 12.12.2016г. до

12.12.2017г., като отхвърлил иска за заплащане на неимуществени вреди – болки и страдания за сумата 38 000.00 /тридесет и осем хиляди/ лв., представляваща горница над присъдените 42 000,00 лв. до определения размер от 80 000,00 лв., поради установено съпричиняване /18 000.00 лв./ и поради извършеното извънсъдебно плащане /20 000.00 лв./, а за горницата от 50 000,00 /петдесет хиляди/лв. до пълния предявен размер от 130 000,00 лв. отхвърлил иска като неоснователен, както и иска за заплащане на имуществени вреди за сумата 1 314.90 /хиляда триста и четиринадесет, 0.9/ лв., която е горница над присъдените 3 068.10 лв. до общо претендираните в размер на 4 383.00 лв. поради установено съпричиняване, ведно със законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от датата на ПТП – 12.11.2017г., а върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от датата на предявяване на иска – 02.08.2018г., на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, в сила от 01.01.2016г., вр. с чл. 45 и чл. 86, ал.1 от ЗЗД; осъдил ответника да заплати на адв. Р. М. в качеството на процесуален представител на ищцата сумата 1 689,00 /хиляда шестотин осемдесет и девет/ лв., представляваща възнаграждение за защита от адвокат, определено по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, с включен ДДС; осъдил ищцата да заплати на ответника сумата 402.00 /четиристотин и два/ лв., представляваща сторените пред СГС съдебни разноски; осъдил ответника да заплати по сметка на СГС сумата 1 802, 72 /хиляда осемстотин и два, 0.72/ лв., представляваща държавна такса, съобразно уважената част от иска, и сумата 335, 40 /триста тридесет и пет, 0.4/ лв. за заплатени възнаграждения на вещи лица от бюджета на съда, съответно на уважената част от иска.

„ДЗИ-Общо застраховане“ АД е подало въззивна жалба срещу решението на първоинстанционния съд по гр. д. № 10574/2018г., поправено с решението по реда на чл. 247 ГПК, в негови осъдителни части. С доводи, концентрирани върху нарушение на чл. 52 и чл. 51, ал. 2 ЗЗД, иска отмяна на решението в обжалваните части и след приспадане на приетото частично плащане и принос на пострадалата от 50 %, отхвърляне на исковете над размера от 10 000 лв., съответно 2 191, 50 лв.

Ф. М. Н., действаща със съгласието на своята майка, е оспорила жалбата на ответника.

Ф. М. Н., действаща със съгласието на своята майка, е подала и насрещна въззивна жалба срещу първоинстанционното решение. С доводи за нарушение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, тъй като нейн принос като пострадала не е доказан, а решението почива на предположения, иска отмяна на решението в негови отхвърлителни части и уважаване на исквете до размера от 60 000 лв., съответно 4 383 лв., ведно със законната лихва от 12.11.2017г., съответно от 02.08.2018г.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че в полза на ищцата е възникнало вземане по чл. 432 КЗ в размер на 80 000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, вследствие естеството и тежестта на травматичните увреди; претърпените болки и страдания, техния интензитет и продължителност, начина на лечение, общата продължителност на възстановителния период, през който ищцата е била и трудно обездвижена, съпроводено от съответни неудобства и необходимост от чужда помощ, козметичния белег от оперативната намеса, леката хипотрофия на левия долен крайник, накуцващата походка наляво и отражението на ПТП върху психиката на пострадалата с прогноза към подобрене. Съдът е приел още, че възражението за съпричиняване – поради пътуване с непоставен предпазен колан и в автомобил, управляван от непълнолетен неспособен водач – е доказано. Преди да редуцира определеното обезщетение поради приетото съпричиняване, съдът първо е приспаднал частичното плащане от 20 000 лв. (от което жалбоподател – ответник е изразил недоволство), след което остатъкът от обезщетенията е намален с 30 % на колкото съдът е оценил приносът към вредоносния резултат от страна на пострадалата.

Софийски апелативен съд, като въззивна инстанция, в рамките на правомощията си, уредени в чл. 269 ГПК, съобразно и разясненията, дадени в ТР № 1/09.12.2013г. по тълк. дело № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо в обжалваните части, а като косвен резултат от решаващата си дейност счита същото за частично неправилно в обжалвана от ответника част.

Във въззивното производство е пренесена висящността на спора по искове с правна квалификация чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди в размер над 10 000 лв. до 60 000

лв., съотв. над 2 191, 50 лв. до 4 383 лв.

Твърди се, че процесното застрахователното събитие е ПТП от 12.11.2017г., при което е причинено непозволено увреждане на ищцата (родена на 29.10.2003г.).

Установява се от неоспореното заключение на съдебно-медицинската експертиза, изготвено от вещо лице ортопед - травматолог въз основа на събраните по делото доказателства и след преглед на ищцата, неоспорено от страните, от чийто фактически констатации откъм установените телесни увреди и разходи за лечение следва да изходи и въззивният съд в правоприлагащата си дейност, - че вследствие на претърпяното ПТП от 12.11.2017г. ищцата е получила следните травматични увреждания: счупване на 8, 9, 10 ребро в дясната гръдна половина, с частичен „пневмоторакс“, които са довели до „разстройство на здравето с временна опасност за живота“; счупване на лявата ацетабуларна /тазобедрена/ ямка на таза, причинило „трайно затруднение на движенията на левия долен крайник за срок, по-дълъг от 30 дни“, в случая 6 месеца; охлузвания по лицето, шията и гърдите, които са довели до „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. След получената спешна помощ и стабилизиране на общото състояние, детето е транспортирано и настанено в детска реанимационна клиника и включено на интензивно лечение. На 13.11.2017г. е извършена операция за наместване на счупената ацетабуларна /тазобедрена/ ямка на таза и стабилизиране на костните фрагменти с два броя реконструктивни титанови плаки и винтове. Пострадалата е изписана на 24.11.2017г., а лечението е продължило амбулаторно с назначени контролни прегледи, предписан режим /да не стъпва на оперирания крак 3 месеца/ и изписани обезболяващи лекарства. Общо лечебният и възстановителен период е приключил за 6 месеца, през който тя е търпяла болки и страдания. Най-интензивни са били болките през първия месец след злополуката и след проведеното оперативно лечение на тазовата фрактура. Интензивни са били болките и в началото на проведените рехабилитационни процедури за възстановяване движенията на оперираната тазобедрена става. През останалите периоди ищцата е търпяла само периодично явяващи се болки в областта на лява тазобедрена става, най-вече при обща преумора и при рязка промяна на времето, които са налагали прием на седативни и болкоуспокояващи средства. Наред с претърпените болки в продължение на първите 3 месеца, тя се е придвижвала трудно с помощта на патерици, без да стъпва на увредения крак, което е довело до дискомфорт и затруднение при обслужването. Около две години след ПТП, когато е изготвено заключението, е възможно ищцата още да търпи единични /спорадични/ болки в зоната на увредената тазобедрена става, но те отзвучават след употреба на аналгетици. Счупените ребра са зараснали без остатъчни негативни последствия. В областта на лявата тазобедрена става има

остатъчен козметичен белег с дължина около 22 см от извършената костна операция. Левият долен крайник към момента на прегледа през м.10.2019г. е в лека степен на хипотрофия, пострадалата се придвижва бавно, с леко накуцваща походка наляво, при клякане трудно става и то с помощ. Металната остеосинтеза не е извадена. Изваждането е оперативно и би причинило допълнителни болки и страдания за период около 30 дни и нова кратка рехабилитация. Травмата в областта на лявата тазобедрена става е определена като „неблагоприятна“, особено при по-млади пациенти, понеже много често води до артроза на ставата, което може да наложи подмяната ѝ с ендопротеза, без към момента на прегледа да има данни за негативни последици след операцията. Извършените разходи за лечение са в общ размер на 4 383 лв., от които 900 лв. за избор на екип и 3 483 лв. за остеосинтезни материали и те са във връзка с лечението на травматичните увреди от ПТП. От заключението е установено още и съдът кредитира заключението и в тази част, че по време на пътуването и към момента на ПТП пострадалата е пътувала без обезопасителен колан, тялото ѝ е било „свободно подвижно“ и е понесло силни удари в различни анатомопографски области – лицето, шията, гърдите и таза. Този извод за непоставен предпазен колан се подкрепя и от отразеното в констативния протокол за ПТП с пострадали лица, в който е удостоверена възприетата от съставителя му обстановка след настъпване на ПТП, в това число и, че ищцата, пътник на задна седалка, е била без поставен колан (чл. 179, ал. 1 ГПК). Вещото лице е уточнило още, че травматичните увреждания са получени по сложен механизъм. След директния удар на автомобила в крайпътно дърво са възникнали мощни инерционни сили, поради което тялото на ищцата внезапно се е изместило в една посока и гръдният ѝ кош е получил силен удар най-вероятно от облегалката на предната седалка, а поради този удар пострадалата е получила множествени фрактури на ребра в дясната гръдна половина, от които е последвал „пневмоторакс“. Последвал е друг механизъм на ПТП, започващ с преобръщане на автомобилното купе и падането му в речното корито, от въртенето на купето тялото на детето е получило силен удар в областта на дясната хълбочна кост на таза и тазобедрената става, като този удар е причина за получаване на фрактурата на лявата тазобедрена ямка на таза. В насрещната въззивна жалба за първи път се оспорват фактическите изводи на вещото лице, че травмите са получени поради това, че тялото на пострадалата е било подвижно. Излага се мнение, че поради директния удар в дървото пострадалата щеше да получи по-тежки травми на вътрешните органи, а поради въртенето на автомобила коланът е неефективен. По този начин се оспорва неосвоевременно заключението на вещото лице (чл. 200, ал. 3, изр. 2 ГПК) и се развиват хипотетични изводи, въз основа на каквито съдът не може да формира извода си за наличие на съпричиняване, както основателно се поддържа и в насрещната жалба. От установеното по делото и при липса на

основание да не се даде вяра на заключението на СМЕ в обсъжданата част относно допринасяне за вредите, и въззивният съд намира за доказано, а не за хипотетично установено, че поради неизползване на предпазен колан (чл. 137а ЗДвП), който да ограничи подвижността на тялото, ищцата е получила травматичните увреждания в различни области на тялото.

От заключението по изслушаната по делото съдебнопсихиатрична експертиза е установено още, че преживяната злополука е довела до негативни емоционални преживявания и загуби при ищцата, при която се диагностицира посттравматично стресово разстройство. Към момента на прегледа от м.10.2019г. вещото лице - детски психиатър е посочило, че се отчита значително подобрение в психичното състояние на пострадалата, което не налага провеждането на лечение с психотропни медикаменти и консултации с психиатър/психолог. ПТП се е отразило негативно върху психичното ѝ състояние, но прогнозата е благоприятна, като възстановяването ѝ е възможно без наличието на трайни последици по отношение психичното ѝ здраве.

От показанията на св. Б. – вуйчо на ищцата, които подлежат на преценка по реда на чл. 172 ГПК, е установено по делото, че след инцидента с племенницата му, той я видял в болницата в Ловеч, където първо била настанена, тя била зле от болките, които изпитвала. Била на памперси в болницата и после след изписването се за около 2 месеца. След това започнала да се придвижва с патерици за около 2 месеца и половина. Оплаквала от болки в ставата и имала затруднено дишане около четири седмици. Към м.11.2019г., когато се провежда разпита на свидетеля, Ф. не изпитвала болки, но била много изнервена и променена в емоционален план.

От показанията на св.М. - братовчед на М. - водачът на автомобила, с който е настъпило ПТП, - е установено още, че свидетелят е пътувал в същата кола на предната седалка. С М. решили да ходят на дискотека и М. взел колата на баща си, като намерил ключовете в едно яке в гардероба. Разхождали се с колата, след това се върнали и взели от селото ищцата и още едно момче. Тръгнали и по пътя настъпило ПТП, то станало бързо. М. управлявал бързо – с около 160 км/ч според свидетеля, илюстрирал по този начин достигнатата скорост. Свидетелят не видял дали ищцата е с колан. При инцидента излетял от колата, той бил без колан. После се върнал и се опитал да помогне на Ф., а по-късно отишъл за помощ. Свидетелства, че с М. били приятели, ищцата също го познавала, били в една компания. Тогава М. бил на 15 години, а Ф. на 14 години, ходили на училище. Ищцата учела в Угърчин, а М. в Ловеч, живеели в едно село – с.Кирчево, където живее и свидетелят, който знаел, че водачът няма право да управлява автомобил. Само те двамата с Ф. оцелели от ПТП.

С оглед изложеното за предмета на въззивното производство, очертан от оплакванията на жалбоподателите срещу решението на първоинстанционния съд в негови отделни части, на настоящия етап от производството основните спорни въпроси са по размера на търсеното обезщетение за неимуществени вреди и дали пострадалата има принос към вредоносния резултат и дали той възлиза на повече от 30 %, на колкото го е оценил първоинстанционният съд. Следователно въззивният съд в правоприлагащата си дейност изхожда от положението, установено и с необжалваните части от първоинстанционното решение с правна последица от него сила на пресъдено нещо, че ищцата е пострадало лице от ПТП, станало на 12.11.2017г., а ответникът е материалноправно легитимиран да отговаря по исковете с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащането на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, причинени от застрахования при него със застраховка „Гражданската отговорност“ делинквент (чл. 297 вр. чл. 298, ал. 1 ГПК вр. чл. 269 ГПК; чл. 429 – 437 вр. чл. 477 и сл. КЗ).

Застраховането срещу гражданска отговорност е правоотношение, по силата на което застрахователят се задължава да обезпечи застрахователна закрила срещу риска от възникване на гражданска (деликтна) отговорност в тежест на застрахования, като при настъпване на застрахователното събитие, плаща дължимото от последния обезщетение за вредите, причинени на трети лица. Застрахователното събитие при тази застраховка, като проекция на застрахователния риск, е възникването на гражданска отговорност в тежест на застрахования, което не се оспорва на настоящия етап от производството.

Неимуществените вреди, които ищцата твърди, че са ѝ причинени от процесното ПТП, подлежат на доказване на общо основание (чл. 154, ал. 1 ГПК). В жалбата на ответника по същество се поддържа, че изводите на съда в обжалваното решение за размера на дължимото обезщетение противоречат като резултат на материалния закон – чл. 52 ЗЗД. Въз основа на приетото за установено по делото, предвид характера и тежестта на уврежданията на здравето на ищцата в детска възраст (на 14 години към датата на ПТП), най-тежки в областта на дясната гръдна половина със счупване на ребра и пневмоторакс и на опорно-двигателния апарат – получено счупване в областта на лявата тазобедрена ямка на таза, настъпилата опасност за живота ѝ, претърпените от нея болки и неудобства от физическо естество, присъщи на уврежданията, вкл. търпените интензивни болки, характера и продължителността на лечението с общ лечебен и възстановителен период от около 6 месеца (вкл. оперативно лечение), необходимост от ползване на чужда помощ за извършване на обичайни дейности по време на възстановителния период, продължаващата проява на болки при определени условия, останалата леко накуцваща походка и хипотрофия на левия крайник

и трудното изправяне от клек, както и останалия козметичен белег от оперативната намеса и предстоящата операция за изваждане на остеосинтезата с присъщите на това болки и страдания, не на последно място негативното отражение на травматичното събитие в психоемоционален план и полученото ПТСР, както и при съобразяване на икономическите условия в страната към момента на настъпване на вредите, а като ориентир съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, индиция за икономическите условия, и въззивният съд намира, че обезщетението за търпените неимуществени вреди в приложение на чл. 52 ЗЗД не може да бъде определено под размера на 80 000 лв. и не води до обогатяване на пострадалото лице. Следователно доводите на жалбоподателя-ответник за необосновани изводи за тежестта на получените увреждания и за нарушение на чл. 52 ЗЗД са неоснователни. Основание за определянето на обезщетение в посочения по-голям размер дават освен характера и тежестта на уврежданията, начина на лечение и по-дългия възстановителен период (през който пострадалата е имала нужда и от чужда помощ), така и възрастта на пострадалата, обстоятелствата, при които е настъпило ПТП, дало отражение и на психоемоционалното ѝ състояние, макар и с благоприятна прогноза за преодоляването на полученото стресово разстройство, както и трайната последица за здравето ѝ, изразяваща се в леко накуцваща походка. Що се отнася до неблагоприятната прогноза за ставата в областта на увреждането, това би било ново основание за търсене на отговорност от делинквента, съотв. от ответника.

По възражението за съпричиняване:

Въззивният съд също формира извод, че възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, релевирано от ответника, което е в спорния предмет и на въззивното производство, е доказано откъм нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП. Съпричиняването на вредоносния резултат има, когато поведението на пострадалия е било в причинна връзка с вредоносния резултат. Релевантен за допринасяне за настъпването на вредите е фактическият конкретен принос на пострадалия към вредоносния резултат, а не допуснато от негова страна формално нарушение, необуславящо вредоносния резултат. В случая по делото е установено, че пострадалата като пътник в автомобила не е ползвала предпазен колан, а в случай, че тялото ѝ не е било свободно подвижно нямаше да понесе силни удари в различни области на тялото. Ето защо с това поведение тя е допринесла за причиняването на уврежданията си, поради неизползване, с оглед намаляване на риска от увреждане чрез ограничаване на подвижността на тялото, на

предпазен колан. По делото не е установено, че при използването на предпазен колан пострадалата би получила по-тежки травми, което представлява предположение, изказано в жалбата ѝ. Определящо за извода за допринасяне за траматичните увреждания е, че поради неизползване на обезопасителен колан ищцата е получила конкретните телесни увреждания и е без значение за конкретния вредоносен резултат предположението какви увреждания би получила, което би могло да се установи по делото евентуално само посредством специални знания. Следователно решаващо за разрешаване на спора е, като се изхожда от задачите, на които е даден отговор в заключението на СМЕ, в които е съобразен и конкретният механизъм на ПТП, че ответникът е провел необходимото пълно доказване на възражението си за съпричиняване от защитата му по същество срещу иска, с което цели намаляване на отговорността си, - че тялото на пострадалата е било свободно подвижно в купето на автомобила поради неизползване на предпазен колан, поради което тя е получила и обсъдените телесни увреждания. Както се подчерта, хипотетични са разсъжденията какви биха били травмите в случай на използване на предпазен колан и такива предположения не могат да бъдат в основата на изводите за съпричиняване. Ищцата, съобразно горепосоченото, не е оспорила заключението на СМЕ при изслушването му и не е провела насрещно доказване на това, проведено от ответника, носещ тежестта на доказване на възражението за допринасяне на вредите. По тези причини въззивният съд приема, че доводите в насрещната въззивна жалба, с които се отрича съпричиняване поради неизползване на обезопасителен колан, са неоснователни.

Въззивният съд намира, че е доказано и възражението за съпричиняване, изразяващо се в поемане на риск при пътуване в МПС с неспособен водач – проява, с оглед установените обстоятелства преди настъпването на ПТП, на съзнателен избор на пострадалото лице (въпреки възрастта на пострадалата, като вината за съпричиняването е ирелевантна) да пътува в автомобил, управляван от дете, с което са били в една компания (арг. т. 7 от ТР № 1 от 23.12.2015г. по тълк. д. № 1/2014г., ОСТК на ВКС). С оглед и приетото за безспорно по делото, че водачът е загубил управление върху автомобила (определение в съдебно заседание от 20.11.2019г.) и данните, че е управлявал същия с висока скорост (конкретната величина е без значение),

въззивният съд намира, че приносът на пострадалата, пътувала и без обезопасителен колан, за собствените ѝ увреждания е равен на този на водача на автомобила, в който е била пътник (вж. т. 7 от № 1 от 23.12.2015г. по тълк. д. № 1/2014г., ОСТК на ВКС относно разграничението между допринасянето на пострадалия за възникване на самото ПТП като правно значим факт, който обуславя прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и приноса на пострадалия за настъпване на вредата спрямо самия него, който факт също води до приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД). При определянето на конкретния размер, до който следва да се приеме за основателно възражението за съпричиняване, въззивният съд извършва съпоставка на поведението на участниците в ПТП с оглед установяване на реалния им конкретен принос за вредоносния резултат. В тази връзка, въззивният съд изхожда от положението, че водачът на автомобила, който е бил неспособен е причинил самото ПТП, но пострадалата поради неизползване на предпазен колан и качване в автомобила на водач без опит и познания, е допринесла значително за настъпването на травматичните си увреждания. Във връзка с гореприетото доводите на жалбоподателя – ответник, че поведението на пострадалата съставлява съществена част от причинния процес на причиняването на вредоносния резултат са основателни, а доводите на ищцата от въззивната ѝ жалба не намират опора в установеното по делото. В случая няма основание за обосноваване на извод, че приносът на пострадалата е по-малък от 50 % за настъпване на причинените ѝ вреди, при положение че съдът счете, че ако същата беше използвала обезопасителен колан нямаше да получи травмите, и ПТП не би настъпило, ако водачът на автомобила, в който пострадалата е била пътник, е могъл да го управлява и да има адекватни реакции при управлението му при създамата се пътна ситуация.

С оглед така приетото в настоящото производство определените обезщетения по реда на чл. 52 ЗЗД от 80 000 лв., съответно 4 383 лв. (по размера на вредите, изразяващи се в разходи за лечение не е повдигнат спор), намалени с 50 %, възлизат на 40 000 лв. - обезщетение за неимуществените вреди, и на 2 191, 50 лв. Основателно е възражението на жалбоподателя – ответник, че на редуциране по реда на чл. 51, ал. 2 ЗЗД подлежи цялото определено обезщетение за неимуществени вреди, а не само разликата след приспадане на приетото частично изпълнение от 20 000 лв.

(първоинстанционният съд е редуцирал с 30 % само сумата от 60 000 лв.), т.е. в случая следва да се присъди сумата в размер на още 20 000 лв. като обезщетение на това основание. Обезщетенията се присъждат ведно със законната лихва от момента, от който е присъдена тя с първоинстанционното решение поради липса на оплаквания относно определения начален момент на забавата при действието на КЗ, който урежда спорното правоотношение, от жалбоподателя – ответник.

По изложените съображения предявените иски за заплащане на обезщетения за доказаните в производството неимуществени и имуществени вреди, резултат от процесното ПТП, за последиците от реализирането на което отговаря делинквентът, съотв. ответният застраховател, следва да се уважи до посочения размер от 20 000 лв. и от 2 191, 50 лв. Решението, при това положение, подлежи на частична отмяна и вместо това исковете на отхвърляне над размера от 20 000 лв. и над размера от 2 191, 50 лв. до присъдените размери. На частична отмяна подлежи и решението в частта за разноските, на база изчисленията на първоинстанционния съд, - над размера от 831, 81 лв. – разноси, присъдени в полза на представителя по пълномощие на ищцата за безплатна правна помощ; над размера от 887, 82 лв., съотв. 172, 85 лв. – държавна такса, съответно депозит за вещи лица, присъдени в тежест на ответника. На основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК в полза на ответника, съразмерно на отхвърлената част от исковете, се присъждат разноси за първоинстанционното производство в размер на още 98, 53 лв. и за въззивното производство в размер на 457, 53 лв. – държавна такса за възивно обжалване и 80, 84 лв. – възнаграждение за юрисконсулт за защитата, осъществена във въззивното производство. В останалата обжалвана част решението на първоинстанционния съд е правилно като резултат и подлежи на потвърждаване. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, съразмерно на отхвърлената част от жалбата на ответника, на представителя по пълномощие на ищцата се присъжда адвокатско възнаграждение в размер на 401, 55 лв.

Така мотивиран, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 487 от 17 януари 2020г. по гр. д. № 10574/2018г. на Софийски градски съд, I ГО, 4 състав, поправено с решение 4555 от 27 юли 2020г., в частта, в която предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е уважен над размера от 20 000 лв. до размера от 42 000 лв., както и в частта, в която искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди е уважен над размера от 2 191, 50 лв. до 3 068, 10 лв. и в частта, в която са присъдени разноси - над размера от 831, 81 лв. – разноси, присъдени в полза на представителя по пълномощие на ищцата за безплатна правна помощ; над размера от 887, 82 лв., съотв. 172, 85 лв. – държавна такса, съответно депозит за вещи лица, присъдени в тежест на ответника и вместо това:

ОТХВЪРЛЯ исковете, предявени от Ф. М. Н., действаща със съгласието на своята майка М. К. Н., срещу „ДЗИ-Общо застраховане“ АД за заплащане на основание чл. 432, ал. 1 КЗ на сумата 22 000 лв. и на сумата 876, 60 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, съответно за имуществени вреди от ПТП, осъществено на 12.11.2017г.

ОСЪЖДА Ф. М. Н., действаща със съгласието на своята майка М. К. Н., ЕГН *****, да заплати, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, на „ДЗИ- Общо застраховане“ АД, ЕИК 121718407 и сума в размер на още 98, 53 лв. – разноси за първоинстанционното производство и в размер на 457, 53 лв. – държавна такса за въззивно обжалване и 80, 84 лв. – възнаграждение за юрисконсулт за защитата във въззивното производство.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 487 от 17 януари 2020г. по гр. д. № 10574/2018г. на Софийски градски съд, I ГО, 4 състав, поправено с решение 4555 от 27 юли 2020г., в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА „ДЗИ-Общо застраховане“ АД, ЕИК 121718407, да заплати, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗА, на адв. Р. М. сумата 401, 55 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ за въззивното производство.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му, при условията на чл. 280 ГПК, пред ВКС на РБ.

Председател:

Членове:1.

2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____